

CAROL

Een film van Todd Haynes

Cate Blanchett

Rooney Mara

CAROL

Een film van Todd Haynes

met Cate Blanchett
en Rooney Mara

118 minuten | 2015 | VS | Engels gesproken | Nederlandse ondertiteling

VANAF 17 DECEMBER IN DE BIOSCOOP!

Distributie Benelux

ABC / Cinemien
Amsteldijk 10
1074 HP Amsterdam
www.cinemien.nl
e: info@cinemien.nl
t: 020-5776010

Pers & marketing

Film Incompany
www.filminc.nl

Anne Kervers e: anne.kervers@filminc.nl
t: 06-16274537

Petra van Horssen e: petra.vanhorssen@filminc.nl
t: 06-55574720

Synopsis

New York, begin jaren '50. Therese Belivet (Rooney Mara) werkt in een warenhuis in Manhattan en droomt van een meer vervullend leven als ze Carol Aird (Cate Blanchett) ontmoet, een verleidelijke vrouw die gevangen zit in een mislukt huwelijk. De vonk slaat onmiddellijk over en als de onschuld van hun eerste ontmoeting vervaagt, wordt hun verbondenheid dieper. Wanneer Carols verhouding met Therese aan het licht komt, neemt Carols echtgenoot wraak door haar geschiktheid als moeder aan te vechten. Carol en Therese voelen zich gedwongen de situatie te ontvluchten en ondernemen een spontane reis door Amerika. Een onverwachte gebeurtenis gooit hun beider levens overhoop.

CAROL is gebaseerd op de bestseller van Patricia Highsmith uit 1952. Andere bekende titels van deze auteur zijn *Strangers on a Train* en *The Talented Mr. Ripley*. De Nederlandse vertaling van het boek verschijnt in december 2015 en wordt uitgegeven door Lebowski Publishers.

Cast

Carol Aird.....	Cate Blanchett
Therese Belivet.....	Rooney Mara
Harge Aird.....	Kyle Chandler
Richard Semco.....	Jake Lacy
Abby Gerhad.....	Sarah Paulson

Crew

Director.....	Todd Haynes
Screenplay.....	Phyllis Nagy
Director of Photography.....	Ed Lachman, ASC
Film editor.....	Affonso Goncalves
Casting.....	Laura Rosenthal
Costume Designer.....	Sandy Powell
Music.....	Carter Burwell
Production Designer.....	Judy Becker
Co-producer.....	Gwen Bialic
Executive Producers.....	Tessa Ross, Dorothy Berwin, Thorsten Schumacher
Executive Producers.....	Bob Weinstein, Harvey Weinstein, Danny Perkins
Executive Producers.....	Cate Blanchett, Andrew Upton, Robert Jolliffe
Produced by.....	Elizabeth Karlsen, Stephen Woolley, Christine Vachon

Over de film

HET VERHAAL VAN CAROL

CAROL geeft een levensecht beeld van de overgangperiode van de jaren '50, kort na het einde van de Tweede Wereldoorlog. Amerika werd gekenmerkt door gevoelens van zowel paranoia als optimisme. Een tijd waarin vele stemmen van verandering begonnen te klinken en ook de tweede roman van de 28-jarige Patricia Highsmith het licht zag. CAROL is het verhaal over een onmogelijke aantrekkingskracht en liefdesaffaire tussen twee vrouwen die in New York wonen - Therese Belivet en Carol Aird. Het boek werd uitgebracht in 1952 en de seksuele openhartigheid die sprak uit Highsmiths woorden, maakte het boek tot een van de oorspronkelijkste literaire stukken die uitkwamen in dat tijdperk.

De met een Emmy genomineerde schrijfster Phyllis Nagy (Mrs. Harris) bewerkte Highsmiths originele roman tot het scenario en regisseur Todd Haynes bracht het verhaal van CAROL tot leven voor een hedendaags publiek. Haynes streefde ernaar om de controversiële relatie van Therese en Carol opnieuw te vertellen met een film die het sociale klimaat van de jaren '50 wist te verbeelden.

'CAROL volgt de onverwachte liefdesaffaire tussen twee vrouwen van verschillende leeftijden en uit verschillende sociale milieus,' zei Haynes. 'Therese is een jonge vrouw van begin twintig die

aan het begin van haar leven staat als ze Carol Aird ontmoet, een verleidelijke oudere vrouw met een dochter die midden in een scheiding zit. En terwijl deze ontluikende liefde begint op te bloeien en de vrouwen in elkaars ban raken, beginnen de conflicten die hun wederzijdse aantrekking oproepen tastbaar te worden.' Haynes wilde zich concentreren op het aspect van het onverwachte van hun liefde omdat zowel Therese als Carol worstelen om de tekenen en signalen die hun emoties leiden te begrijpen.

De film brengt een periode in de geschiedenis in beeld die uniek was omdat de samenleving toen 'nog een voorgeschreven pad bewandelde', zei Haynes. Carol beseft hoe leeg haar leven is in haar huwelijk met Harge, een rijke investeringsbankier. Haar onzekerheid is gelaagd, net als die van Therese die ook in de war is met een toegewijde vriend, Richard, aan haar zijde. Plotseling komt er een ommekeer in de opvatting over relaties in het verhaal naar voren.

Carol is een liefdesverhaal dat beschrijft hoe de waarheid het ultieme tonicum is. Als je emotioneel eerlijk bent over wie je bent en waar je in gelooft, gebeuren er misschien geen goede dingen, maar je wordt wel een beter mens', zei schrijfster Phyllis Nagy. De emotionele verwarring van de personages die centraal staat in de film, ligt geworteld

in de conventionele werelden die Carol en Therese om zich heen hebben gebouwd.

Producent Elizabeth Karlsen zag een prachtige bewerking in Nagy's scenario: 'het zag er zo goed uit'. Haynes' regie en de dappere en onbevreesde rollen van Carol en Therese onderstrepen het sentiment van de thema's van de film. De verschillende gezichten van de liefde ontwikkelen zich vanuit de pijn als de personages de moed vinden om te zijn wie ze willen zijn, ondanks dat het een onontgonnen gebied is.

Haynes schetst een prachtig tijdsbeeld van de jaren '50, een tijdperk dat bij uitstek radicaal is in de geschiedenis, omdat in die tijd de samenleving geleidelijk aan toleranter werd voor homoseksuele gevoelens en verlangens. De film geeft het publiek een realistisch kijkje in de uitdagingen en problemen van een liefde zonder precedent. Zelfs nu is de film nog relevant en biedt hij een voorspellend perspectief van wat het betekent om het ware geluk in het leven te hebben.

De wet van de aantrekkingskracht

Actrice Cate Blanchett, die de rol van Carol Aird vertolkt, was getroffen door de emotionele kracht van het verhaal en begreep hoe gewaagd het boek was voor de periode waarin het was geschreven. Toen het script en het project in handen kwam van Haynes, was het al duidelijk dat Blanchett in die rol zou schitteren. Eerder hadden ze al samengewerkt in *I'm Not There*, een film die was geïnspireerd op Bob Dylan, en Haynes kon zich voorstellen dat de actrice de rol zou kunnen spelen van een rijpere vrouw die in een kwetsbare toestand was omdat ze midden in een scheiding lag en aan het begin stond van een ommekeer in haar leven.

Blanchett heeft een voorliefde voor complexe personages die worstelen met geheimen en geeft toe dat 'het iets heerlijks is om te doen' als actrice.

'Het is een geschenk om te werken aan een film die is gebaseerd op een roman van Patricia Highsmith, omdat het innerlijke leven van de personages zo rijk is. Highsmith weet meesterlijk personages neer te zetten die in zekere zin erkennen dat elke volwassene een geheim heeft.' Eerder speelde Blanchett in een bewerking van Highsmiths *The Talented Mr. Ripley* en ze was dan ook bekend met de diepte van de karakters. Om Carol tot leven te brengen werkte ze nauw samen met Haynes die met zijn voortreffelijke regieaanwijzingen en fotografische verwijzingen het verhaal wist te visualiseren.

Als vertolkster van Carol ziet Blanchett haar 'als iemand die heel afstandelijk, onafhankelijk en beheerst overkomt, maar in zekere zin is ze aan het afbrokkelen. Zij noch Therese passen echt in een sociale cirkel, in een

ondergrondse beweging of in die tijd. Dus ik denk dat ze zich beiden bedreigd voelen door de intensiteit van de klik die ze hebben. Die ander is belangrijker dan het verlangen om in een grotere groep te passen.' Carol erkent haar gevoelens voor Therese en Blanchett wijst op het universele hartzeer dat vaak samengaat met verliefd worden - 'Je riskeert de controle te verliezen en dat maakt allemaal deel uit van die bedwelmende sensatie.'

Om deze emotie op het witte doek te verbeelden neemt Blanchett het leeftijdsverschil tussen de twee vrouwelijke personages in gedachten en de grotere dreiging die Carol als oudere

vrouw ervaart. 'Als ik onstuimig verliefd word, zal ik anders verliefd worden dan een meisje dat veel jonger is dan ik,' zei Blanchett. 'Therese is gewoon het product van haar leeftijd en haar omgeving. Er is een soort melancholie, verlangen - een gevoel van een ander begrip dat Therese gewoon niet heeft of begrijpt.'

Carols man Harge, gespeeld door Kyle Chandler, daagt haar uit tot een gevecht om de voogdij over hun dochter en daarmee verpersoonlijkt hij wat er op het spel staat. Het werkelijke gevaar haar dochter te verliezen als ze haar hart volgt, maakt de situatie tussen Carol en Therese zwaarder, maar dat

geldt volgens Chandler voor elke affaire binnen een relatie. 'Carol is verliefd op iemand anders en wij hebben een kind. Onze familie kan als een zeepbel uit elkaar spatten door deze lesbische relatie. Maar mijn personage wil zijn dromen van dat ideale wereldje levend houden.'

Sarah Paulson zegt over haar personage Abby: 'Zij is onderdeel van het probleem in Harge's hoofd omdat hij weet dat Abby en Carol een relatie hebben gehad. Harge kan dat deels gebruiken tegen Carol nog voor hij weet wat er precies speelt tussen zijn vrouw en Therese.' Paulson vervolgt: 'Terwijl Abby nog steeds veel voelt voor Carol, beantwoordt Carol die gevoelens niet. Carol houdt van Abby als haar vertrouweling en beste vriendin, maar koestert geen romantische gevoelens voor haar. En als Carol verliefd wordt op Therese, moet Abby afstand nemen en toekijken hoe het gebeurt, want dat is het enige wat ze kan doen.'

Carol en Therese's relatie ontwikkelt zich tot een meeslepende liefdesaffaire van de jaren '50, een tijd waarin lesbisch zijn cultureel niet aanvaard werd. Dit aspect sprak Mara heel erg aan. 'Als je verliefd wordt, lijkt je brein te gaan werken zoals het brein van een crimineel. Je bedenkt voortdurend verschillende scenario's en dingen die allemaal fout of anders kunnen lopen.'

Als tegenhanger van Carol vertolkt Mara Therese op zo'n manier dat je voelt hoe eenzaam zij zich in de wereld voelt. 'Therese is niet zo geaard, ze heeft geen thuisbasis en zit midden in een fase waarin ze probeert uit te dokteren wie ze wil zijn en wat ze met haar leven wil,' aldus Mara. 'Carol vergroot haar wereld en laat haar zien

hoe haar leven eruit zou kunnen zien, waardoor Therese begint te beseffen wat voor soort relatie ze zou willen hebben.'

Een gevoel van eenzaamheid sijpelt door Therese's leven aangezien zelfs haar toegewijde vriend, Richard Semco, (gespeeld door Jack Lacy) de leegte in haar leven niet kan vullen. Lacy werd gefascineerd door het feit dat het verhaal was geschreven in 1952. Hij zet het personage van Richard neer als iemand die op papier de ideale partner voor Therese lijkt te zijn.

'Richard is iemand van de eerste generatie Amerikanen die in de jaren '50 in New York woonden, en in zekere zin koestert hij dan ook nog de Amerikaanse droom van genoeg geld verdienen om een huis te kunnen kopen en kinderen te krijgen. Hij ziet al helemaal voor zich dat hij die dingen ooit met Therese zal doen. En dat vind ik het mooie aan Richards personage; hij is een vent die hoop in de toekomst ziet.' Richard ontdekt al snel dat de vervulling die hij in Therese vindt, niet wederzijds is, en dat de leegte in haar leven wordt gevuld door Carol, en Therese kan zich een leven zonder haar niet voorstellen.

Naarmate de relatie tussen Carol en Therese zich ontwikkelt en er een duidelijk vooruitzicht van romantiek en ware liefde voor de toekomst komt, wordt hun relatie bekrachtigd. Ondertussen roept Therese's oprechtheid tegenover Richard ook een bepaald thema in de film op - de kracht van een klik hebben met iemand. Richard ervaart in Carol het verlies van de liefde. Lacy legt uit hoe de wetten van de aantrekkingskracht een leidraad zijn in het verhaal.

‘Carol gaat over deze twee mensen die zonder dat ze op zoek zijn naar elkaar, elkaar toch vinden. En allebei in een heel andere fase in hun leven,’ vertelt Lacy. ‘Ze hebben die klik die je niet kunt negeren en die uiteindelijk op een bepaalde manier niet kan worden vastgehouden.’ De chaos die ontstaat door die klik, vindt zijn weg in de plot als Carol en Therese samen een reis gaan maken. De pijn breidt zich uit als een olievlek in elk personage met het gevolg dat ze allemaal wanhopige maatregelen nemen.

Wanneer Harge ontdekt dat zijn vrouw is vertrokken met Therese, huurt hij een privédetective in om bewijzen van onzedelijk gedrag tegen het stel te vergaren. Carols wantrouwen neemt toe naarmate de privédetective zich in hun reis inmengt en zijn voordeel wil doen met Carol en Therese’s eerste

romantische samenzijn. Een woedende Carol beseft dat Harge op listige wijze aan bewijzen wil komen om sterker te staan in de zaak over de voogdij van hun dochter.

Producenten Elizabeth Karlsen, Stephen Woolley en Christine Vachon hadden er alle vertrouwen in dat Patricia Highsmiths boodschap over liefde universeel was toen ze bij elkaar kwamen voor de productie van CAROL. ‘Ik ben altijd al geïnteresseerd geweest in films met sterke vrouwelijke personages en een aangrijpende verhaallijn,’ zei producent Karlsen. ‘Highsmiths boek was heel gewaagd in de tijd dat het werd uitgebracht en in zekere zin voelt het verhaal nog steeds niet gedateerd. Veel aspecten van wat Carol en Therese moeten verdragen zijn nu nog relevant.’ Highsmith was zich bewust van haar eigen dapperheid als schrijfster van

CAROL toen het voor het eerst werd uitgebracht in 1952. Nu wordt het beschouwd als een meesterwerk, maar toen werd het aanvankelijk uitgebracht onder het pseudoniem van Claire Morgan, een van de veertig pseudoniemen die Highsmith tijdens haar carrière gebruikte, vanwege het thema homoseksualiteit.

Om de sfeer van Highsmiths jaren '50 in New York te vangen, werd CAROL opgenomen in Cincinnati in Ohio. De opnames duurden 35 dagen. De vooroorlogse gebouwen en appartementen in Cincinnati weerspiegelden het New York van de jaren '50 en gaven een realistisch beeld van de tijd en de plek uit het verhaal.

Tijdens het afronden van de productie zei producer Stephen Woolley: 'CAROL is heel dicht bij het boek van Patricia Highsmith gebleven en ik denk

dat dat een kunst op zich is. Het is heel moeilijk om van een boek een scenario te schrijven dat tot leven moet komen voor een publiek. De film CAROL maakt het voor een publiek mogelijk om het boek CAROL te beleven. En dat is een kunst -een onzichtbare kunst dat het publiek met onze film ervaart.'

Voor de opnames voegde DoP Ed Lachman zich bij Todd Haynes. De film is opgenomen met een Super 16 millimeter waardoor het lijkt of het gefilmd is met een 35 millimeter uit die tijd. Lachman had al eerder met Haynes samengewerkt aan *Mildred Pierce*, *Far From Heaven* en *I'm Not There* en daarover zei Lachman: 'Todd en ik hebben een geweldige yin-yang-relatie en daaruit komen geweldige ideeën en perspectieven voort. We hebben voor deze film een taal ontdekt, die ik graag "poëtisch realisme" zou willen

noemen. Als referentie keken we eerst naar bepaalde fotografen uit de jaren '50 en daarna hebben we dat uitgebreid en ook gekeken naar wat vrouwelijke fotografen uit die tijd deden.'

Tijdens hun onderzoek kwamen Lachman en Haynes erachter dat de beelden uit die tijd een bepaalde poëtische kijk op de dingen hadden en een subjectief standpunt dat ze als voorbeeld voor de film namen. 'Met de cinematografie of de kunst om een verhaal met beelden te vertellen kun je een psychologische waarheid in een film vertellen,' zei Lachman. 'Dat is iets waar Todd en ik altijd naar streven. De visuele context van een verhaal zoeken. En om dat te doen, hanteren we een psychologische benadering van de camerabewegingen, de belichting, de set en het kostuumontwerp.'

Sandy Powel hielp Haynes' en Lachmans visie te vertalen als de kostuumontwerpster van CAROL. Ze koos voor een natuurlijke aanpak bij het ontwerpen van de kleding. 'Het was mijn taak om te helpen de personages gestalte te geven en geloofwaardig te maken voor elkaar en voor het publiek. Ik wilde dat Carol er modieus, maar niet overdreven uitzag. Iemand waar een personage als Therese naar op zou kijken en onder de indruk van zou zijn.' In hun samenwerking met Powell probeerden Make-upartiest Patricia Regan en haarstylist Jerry Dcarlo de psychologische identiteit van elk personage verder te ontwikkelen.

Production designer, Judy Becker, koos ervoor om te werken met een heel specifiek kleurenpalet dat was gebaseerd op de kleuren die veel werden gebruikt aan het begin van de

jaren '50. De film legde veel nadruk, vooral wat het interieur betrof, op bepaalde groen-, geel- en oudrozetinten uit die tijd, een beetje aardse tinten die de kijker het gevoel geven van de naoorlogse stad voor de helderheid die de regeringsperiode van Eisenhower kenmerkt de boventoon ging voeren. Om de interieurs helemaal af te maken, bracht set director Heather Loeffler elementen aan die de ruimte iets kenmerkends voor de personages gaven. Bij Carol bijvoorbeeld liet ze overal tijdschriften en boeken slingeren om het beeld op te wekken dat ze zich verveelde en zocht naar dingen om te doen.

Elk element van het verhaal werd opnieuw voorgesteld voor op het witte doek, zodat er een oprecht beeld van een samenleving die aan het veranderen is werd geschilderd. CAROL is een prachtig verwezenlijkt en onberispelijk geacteerd stukje filmkunst.

Todd Haynes (regisseur)

Todd Haynes (schrijver/regisseur) heeft talloze onderscheidingen ontvangen voor het regisseren en schrijven van de films die hij voor Carol maakte. *Far from Heaven* werd niet alleen genomineerd voor de Oscar, de Golden Globe en de WGA voor beste scenario, maar ook voor prijzen van de Chicago Film Critics Association, de Europese Filmprijzen, de London Critics Circle Film Awards, de Satellite Awards en voor de Gouden Leeuw van het Filmfestival van Venetië. Haynes won de prijs voor beste scenario van de San Francisco Film Critics Circle, de Seattle Film Critics, de Southeastern Film Critics Association, de Phoenix Film Critics Society en de Online Film Critics Society. Voor zijn regie van *Far From Heaven* werd

Haynes een Independent Spirit Award, een Golden Satellite Award en de prijs van de New York Film Critics Circle toegekend. De film kreeg de SIGNIS prijs met een eervolle vermelding op het Filmfestival van Venetië en drie prijzen bij de GLAAD Media Awards in 2003. Haynes ontving diverse nominaties voor zijn muzikale film die was geïnspireerd op het leven en werk van singer-songwriter Bob Dylan. De film had een cast met vooraanstaande acteurs als Christian Bale, Cate Blanchett, Marcus Carl Franklin, Richard Gere, Heath Ledger en Ben Whishaw. Als vertolkster van een van Dylans zeven persoonlijkheden werd actrice Cate Blanchett gelauwerd voor haar vertolking: ze won de Golden Globe van 2008, de Independent Spirit

Award voor beste actrice in een bijrol en de Volpi Cup voor beste actrice op het Filmfestival van Venetië. Tevens werd de film beloond met de Speciale Juryprijs op het Filmfestival van Venetië.

Haynes' film *Velvet Goldmine* won de prijs voor de beste artistieke bijdrage in 1998 op het Filmfestival van Cannes en was genomineerd voor een Palme D'Or. Voor zijn regie kreeg hij de Channel 4 Director's Award tijdens het Edinburgh International Film Festival uitgereikt

en werd hij genomineerd voor een Independent Spirit Award.

Haynes ontving nominaties voor beste regisseur en beste scenario voor de Independent Spirit Awards voor zijn film *Safe*, die ook de American Independent Award won op het Seattle International Film Festival en de FIPRESCI Award met een eervolle vermelding op het International Film Festival Rotterdam. De film werd beste film uit de jaren '90 genoemd door 100 belangrijke critici in Village Voice Film Poll de 1999.

Phyllis Nagy (schrijfster)

Carol is Phyllis Nagy's tweede film bij Number 9 Films en Killer Films. Hun eerste samenwerking was met *Mrs Harris* een film voor HBO die Nagy heeft geschreven en geregisseerd en die zijn première beleefde op het Toronto International Film Festival. De film kreeg talloze nominaties, zoals 12 voor een Emmy (waaronder die voor beste scenario en beste regie), drie voor een Golden Globe en twee voor de Screen Actors Guild Award.

Nagy's toneelstukken zijn over de hele wereld gespeeld: *Weldon Rising*, *The Strip* en *Never Land* in het Royal Court Theatre in London; *Butterfly Kiss* in het Almeida Theatre in Londen; *Trip's Cinch* in het Actors Theatre van Louisville; *Disappeared* beleefde zijn première in 1995 in het Haymarket Theatre in Leicester. Dit laatste stuk was mede-geregisseerd door de schrijfster en ging ook nog op tournee in het Verenigd Koninkrijk. Het won de Mobil International Playwriting Prize in 1992, de Writer's

Guild of Great Britain Award en de Susan Smith Blackburn-prijs.

Nagy maakte toneelbewerkingen van *The Talented Mr. Ripley* van Patricia Highsmith voor het Palace Theatre in Watford; *De Meeuw* van Tsjechov voor het Chichester Festival Theatre en *The Scarlet Letter* van Nathaniel Hawthorne voor het Classic Stage Compan in New York en het Chichester Festival Theatre. Voor de radio bewerkte ze *Delores* een hedendaagse versie van Euripides' *Andromache* (The Sunday Play, BBC Radio 3).

Phyllis werkt op dit moment aan drie nieuwe scenario's: *Whirlpool*, gebaseerd op het leven van Rachel Roberts; een project over Dusty Springfield voor Number 9 Films en Film Four, en een adaptatie van Paolo Maurensigs *The Luneberg Variation* voor Raindog Films, waarin Colin Firth een rol zal spelen. Onlangs nam Variety haar naam op in het lijstje met 'schrijvers die je in de gaten moet houden'. Momenteel woont ze in Los Angeles.

Patricia Highsmith (schrijfster van Carol)

Patricia Highsmith (19 januari 1921 – 4 februari 1995) was een Amerikaans schrijfster van romans en korte verhalen, maar is het meest bekend om haar psychologische thrillers die de basis vormden voor meer dan 20 filmbewerkingen.

Highsmiths eerste roman was *Vreemden* in de trein die verscheen in 1950 en die al het geweld bevat dat haar handelsmerk zou worden. Op suggestie van Truman Capote herschreef ze het boek in de kunstenaarskolonie Yaddo in Saratoga Springs in New York. Het boek kende een bescheiden succes nadat het werd gepubliceerd in 1950. Maar Hitchcocks filmadaptatie van het boek in 1951 lanceerde Highsmiths carrière en reputatie. Al snel werd ze bekend als schrijfster van ironische, verontrustende

psychologische mysteries geschreven in een sterke, verrassende stijl.

Highsmiths tweede roman, *Carol*, werd gepubliceerd onder het pseudoniem Claire Morgan. Het boek kreeg veel aandacht als een lesbische roman vanwege zijn ongebruikelijke happy ending. Ze kwam pas later in haar leven openlijk uit voor het boek. Andere romans die werden bewerkt tot scenario's en werden verfilmd, zijn: *The Talented Mr. Ripley* (1955), *Ripley's Game* (1974) en *Ediths dagboek* (1977).

Highsmith ontwikkelde haar schrijfstijl als kind toen ze fantaseerde dat de burens achter hun schijnbaar normale façades psychologische problemen en moorddadige persoonlijkheden hadden. Ze tastte deze extreme persoonlijkheden verder af in haar romans.

Ed Lachman (director of photography)

Edward Lachman is een DoP met vele prijzen op zijn naam die vooral verbonden is aan de Amerikaanse onafhankelijke filmbeweging. Lachman heeft gewerkt als DoP aan verschillende films van Todd Haynes zoals *Far From Heaven*, *I'm Not There* en *Mildred Pierce*. Voor zijn camerawerk in *Far From Heaven* kreeg hij de Gouden Beer op het Filmfestival van Venetië en de prijs voor het beste camerawerk kreeg hij onder andere van de New York Film Critics Association, de Chicago Film Critics Association, de Seattle Film Critics Association, de Dallas Film Critics Association en de National Film Critics Society. Lachman werd ook bekroond

met de Independent Spirit Award, de Chlotrudis Award, de Satellite Award en een Oscar-nominatie voor beste camerawerk in 2003.

In 2007 won Lachman de Bronzen Kikker op het internationale filmfestival Camera image voor *I'm Not There*, een biopic die is geïnspireerd op het leven van de muzikant en singer-songwriter Bob Dylan. In 2011 ontving hij een Emmy-nominatie voor beste camerawerk in een TV-serie voor de HBO-serie *Mildred Pierce*, die was gebaseerd op een boek van James M. Cain. Andere bijzondere films zijn Sofia Coppola's *The Virgin Suicides* waarmee Lachman de Sierra Award voor beste

camerawerk won van de Las Vegas Film Critics Society in 1999. Lachman ontving zijn eerste Independent Spirit Award voor zijn camerawerk in *Light Sleeper* die was geregisseerd door Paul Schrader in 1992.

Lachman heeft gedurende zijn loopbaan aan talloze films een visuele bijdrage geleverd. Om er een paar te noemen: Robert Altmans laatste film *A Prairie Home Companion*, *Erin Brockovich* geregisseerd door Steven Soderbergh; *Why Do Fools Fall in Love* met Halle Berry; het biografische drama *Selena*; *Mississippi Masala* met Denzel Washington; *Less Than Zero*; *Desperately Seeking Susan*, geregisseerd door Susan Seidelman; en *True Stories* waarvoor hij werd genomineerd voor beste camerawerk voor onder andere de *Independent Spirit Award*.

Lachman heeft ook meegewerkt aan verschillende niet-Amerikaanse films, waaronder twee documentaires van Wim Wenders (waarvan *Lightning Over Water* was opgenomen in de VS) en *La Soufrière* van Werner Herzog.

Als co-regisseur naast Larry Clark ontving Lachman de Golden Spike-nominatie voor beste film op het filmfestival van Valladolid voor het door Harmony Korine geschreven *Ken Park*. Verder tekende hij voor de regie van onder andere de documentaires *In the Hearts of Africa*, *Life for a Child*, *Songs for Drella* en *Report from Hollywood* en de tv-films *Imagining America* en *The Last Trip to Harrisburg*.

In 2013 produceerde Lachman een serie video's over mensen die hebben meegewerkt aan het nieuwe album van Daft Punk: *Random Access Memories*.

Sandy Powell (kostuumontwerperster)

Drievoudige Oscarwinnares en ontwerperster Sandy Powell is ongetwijfeld een van de meest gevierde en gerespecteerde creatieve talenten in de filmindustrie.

Sandy Powell werkt regelmatig samen met regisseur Martin Scorsese en won in 2004 de Oscar voor beste kostuums voor diens film *The Aviator*, waarin Cate Blanchett en Leonardo DiCaprio speelden, en een BAFTA-nominatie. Ze ontwierp de kostuums voor Scorsese's *Hugo*, *Gangs of New York* (beide films leverden haar een Oscar- en BAFTA-nominatie op), *The Departed*, *Shutter Island* en *The Wolf of Wall Street*. In 1998 werd Sandy voor het eerste genomineerd voor een Oscar en een BAFTA voor John Maddens *Shakespeare*

in Love met in de hoofdrollen Gwyneth Paltrow en Joseph Fiennes. Haar derde Oscar en BAFTA ontving ze voor haar werk voor Jean-Marc Vallée's *The Young Victoria* met Emily Blunt.

Deze meest genoemde en gelauwerde kostuumontwerperster in de filmbranch kreeg haar eerste BAFTA voor Todd Haynes' *Velvet Goldmine*. De film, waarin Ewan McGregor de hoofdrol speelde, leverde Sandy ook een Oscar-nominatie op. Andere films waarvoor zij een Oscar- of BAFTA-nominatie verkreeg zijn onder andere: *The Tempest*; *Mrs. Henderson Presents*; *The Wings of the Dove*; Neil Jordans *Interview With the Vampire* en *The End of the Affair*, en Sally Potters *Orlando*.

De eerste keer dat Sandy kostuums ontwierp voor regisseur Neil Jordan was voor zijn film *The Miracle*. Vlak daarna volgde *The Crying Game*, *Michael Collins* en *The Butcher Boy*. Andere regisseurs met wie ze regelmatig samenwerkt zijn onder andere Derek Jarman (*Edward II* en *Wittgenstein*) en Mike Figgis (*Miss Julie* en *Stormy Monday*). Andere films waarbij haar naam op de aftiteling prijkt, zijn onder andere: Justin Chadwicks *The Other Boleyn Girl*; Michael Caton-Jones' *Rob Boy*; *Far From Heaven* (de eerste samenwerking met Todd Haynes); Christine Jeffs *Sylvia*; Bill Forsyths *Being Human*; Peter Richardsons *The Pope Must Die*; Martin Shellmans *For Queen and Country*; Anand Tuckers *Hilary en Jackie* en Atom Egoyans *Felicia's Journey*. Na haar afstuderen aan de Saint Martin's School of Art zette ze haar eerste schreden in de wereld van het kostuumontwerp en werkte ze samen met de legendarische danseres en choreografe Lindsay Kemp en de vermaarde danseres en choreografe Lea Anderson MBE. Onlangs ontwierp ze de kleding voor Kenneth Brannagh's Disney-verfilming *Cinderella*. Sandy Powell werd in 2011 benoemd tot Officier van de Orde van het Britse Rijk, afgekort OBE.

Cate Blanchett (Carol Aird)

Cate Blanchett werkte van 2008 tot 2013 als co-Artistic Director en co-CEO van het Sydney Theatre Company naast Andrew Upton. Ze is afgestudeerd aan de Australian National Institute of Dramatic Art en ontving een eredoctoraat in de Letteren aan de University of New South Wales en University of Sydney.

Blanchett speelde de rol van Jasmine in Woody Allens *Blue Jasmine* waarmee ze een Oscar won voor beste actrice. Haar vertolking van *Jasmine* leverde haar ook andere acteerprijzen op, die van de Screen Actors Guild (SAG), de Golden Globe en de BAFTAs.

In 2004 won Blanchett niet alleen een Oscar voor haar vertolking van Katharine Hepburn in Martin Scorsese's biopic over Howard Hughes, *The Aviator*, maar ook een BAFTA, de Screen Actors Guild (SAG) Awards en een Golden Globe-nominatie. In 2008 werd Blanchett zowel genomineerd voor een Oscar in de categorie beste actrice voor *Elizabeth: The Golden Age* als voor een Oscar voor de beste vrouwelijke bijrol voor *I'm Not There* waarmee ze de vijfde acteur in de geschiedenis van de Oscars werd die genomineerd was in twee categorieën in hetzelfde jaar. Bovendien ontving ze twee SAG- en BAFTA-nominaties voor beste actrice en voor beste vrouwelijke bijrol voor respectievelijk *Elizabeth: The Golden Age* en *I'm Not There*. Voor de laatste won ze ook een Golden Globe, een Independent Spirit Award, verschillende prijzen van critici en de Volpi Cup voor

beste actrice op het Filmfestival van Venetië in 2007.

Haar eerste Oscar-nominatie sleepte ze in de wacht voor haar vertolking van koningin Elizabeth I in Shekhar Kapurs *Elizabeth* waarmee ze ook nog eens de BAFTA, de Golden Globe en de London Film Critics Circle Award won. Ze kreeg ook een Oscar-, een Golden Globe- en SAG-nominatie voor haar rol in *Notes on a Scandal*. Bovendien heeft Blanchett Golden Globe-nominaties voor beste actrice verdiend voor haar titelrol in Joel Schumachers *Veronica Guerin* en haar rol in Barry Levinsons *Bandits*, en eerder nog een BAFTA-nominatie voor haar acteerwerk in Anthony Minghella's *The Talented Mr. Ripley*.

In 2014 was Blanchett te zien in *The Monuments Men*, geregisseerd door George Clooney. Blanchett heeft in Londen meegewerkt aan Disneys live-action *Cinderella*. Ze speelt naast Christian Bale in *Knight of Cups* van Terrence Malick die binnenkort uitkomt, en heeft ook meegewerkt aan een andere film van hem die nog geen naam heeft.

In 2015 kruipt Blanchett voor het eerst achter de camera om Herman Kochs roman *Het diner* te verfilmen. Het is een explosieve psychologische thriller die laat zien hoe ver sommige ouders willen gaan om hun kinderen te beschermen. Voor deze film werkt ze samen met producer Cotty Chubb van ChubbCo Film Co en de met een Oscar genomineerde scenarioschrijver Oren Moverman.

Blanchett vertolkte de rol van Galadriel in de trilogie *The Lord of the Rings* en *The*

Hobbit: An Unexpected Journey van Peter Jackson. Bovendien speelde ze in onder andere Joe Wrights *Hanna*; Ridley Scotts *Robin Hood*; David Finchers *The Curious Case of Benjamin Button*; Steven Spielbergs blockbuster *Indiana Jones and the Kingdom of the Crystal Skull*; Steven Soderberghs *The Good German*; Alejandro González Iñárritus *Babel* en Wes Andersons *The Life Aquatic with Steve Zissou*.

Naast deze films schitterde ze ook in Jim Jarmuschs *Coffee en Cigarettes*, waarvoor ze werd genomineerd voor de Independent Spirit Award; Ron Howards *The Missing*; Gillian Armstrongs *Charlotte Gray*; Lasse Hallströms *The Shipping News*; Rowan Woods' *Little Fish*; Mike Newells *Pushing Tin*; Oliver Parkers *An Ideal Husband*; Sam Raimi's *The Gift*; Sally Potters *The Man Who Cried*; Bruce Beresfords *Paradise Road*; *Thank God He Met Lizzie*, waarvoor ze de Australian Film Institute Award en de Film Critics Circle of Australia Award voor beste vrouwelijke bijrol verwierf, en Gillian Armstrongs *Oscar en Lucinda*, waarvoor ze ook een AFI-nominatie voor beste actrice verdiende.

Blanchett heeft ook ruimschoots haar sporen verdiend op het toneel, zowel in Australië als daarbuiten. Vijf jaar lang was ze co-Artistic Director en co-CEO van het Sydney Theatre Company (STC) naast Andrew Upton.

Blanchetts toneelrollen omvatten *Hedda Gabler*, waarmee ze de Ibsen Centennial Award, Helpmann Award en de MO Award voor beste actrice won; *Richard II* in de gevierde STC productie *The Wars of The Roses*; Blanche Du Bois in Tennessee Williams' *A Streetcar Named Desire*, die met veel gejuich werd ontvangen van Sydney tot Washington en New York (haar vertolking

werd gezien als de 'vertolking van het jaar' door de New York Times) en waarvoor ze de Helen Hayes Award voor beste actrice in een niet-residerende productie kreeg uitgereikt; Yelena in Andrew Uptons veelgeprezen nieuwe bewerking van Anton Tsjechovs *Oom Wanja*, die op tournee ging naar Washington in 2011 en naar New York in 2012 (Blanchett werd voor deze rol bekroond met de Helpmann Award voor beste toneelactrice en wederom met de Helen Hayes Award voor beste actrice in een niet-residerende productie) en Lotte in Botho Strauss' *Gross und Klein*, die door heel Europa reisde in 2012 en op het programma stond van de Culturele Olympiade in Londen, waarvoor ze eveneens de Helpmann Award voor beste toneelactrice kreeg. Momenteel staat Blanchett naast Isabelle Huppert op de planken in een STC productie van Jean Genets *The Maids*, geregisseerd door Benedict Andrews en bewerkt door Andrew Upton en Benedict Andrews.

Blanchett is gelauwerd met de Centenary Medal for Service to Australian Society through Acting en in 2007 werd ze door het TIME Magazine genoemd als een van de 100 meest invloedrijke mensen. In 2012 werd ze door de Franse minister van Cultuur benoemd tot Ridder van de Orde van Kunsten en Letteren als onderscheiding van haar enorme verdienste voor de kunst. Daarnaast heeft ze ook nog een ster op de Hollywood Walk of Fame.

In 2008 was Blanchett mede-voorzitter van de Australische premier bij de Australia's National 2020 Summit. Ze steunt het Sydney Film Festival en is ambassadrice voor de Australian Conservation Foundation en het Australian Film Institute. Blanchett woont in Sydney met haar man en drie kinderen.

Roony Mara (Therese Belivet)

Rooney Mara begint haar carrière een aantal jaren geleden, vlak nadat ze zich had ingeschreven aan de New York University. Tijdens haar studie besluit Mara haar interesse voor acteren af te tasten en neemt kleine rolletjes in onafhankelijke films aan om uiteindelijk naar Los Angeles te verhuizen en daar fulltime te gaan acteren.

Mara hypnotiseerde toeschouwers en critici in *The Girl with the Dragon Tattoo*, de Amerikaanse bewerking van David Fincher van het populaire Stieg Larsson-boek *Mannen die vrouwen haten*. Ook in de twee andere delen van de trilogie, *The Girl Who Played with Fire* en *The Girl Who Kicked the Hornet's Nest*, speelde Mara de vrouwelijke hoofdrol van Lisbeth Salander naast Daniel Craig en Robin Wright. Sony bracht de film uit op 20 december 2011. Voor deze rol kreeg Mara de National Board of Review prijs voor de beste doorbraak als actrice, een nominatie voor zowel de Golden Globe als voor de Oscar voor beste actrice.

In 2013 schitterde ze met Casey Affleck en Ben Foster in *Ain't Them Bodies Saints* van scenarioschrijver en regisseur David Lowery. De film, die meedeed aan de competitie van het Sundance Film Festival, vertelt het verhaal van een jonge moeder die worstelt met het leven nadat haar man naar de gevangenis is gegaan wegens een dodelijk misdrijf. De film beleefde zijn première in augustus 2013.

Eveneens in 2013 was Mara te zien in *Side Effects* van regisseur Steven Soderbergh naast Channing Tatum en Jude Law. Ze speelt een vrouw die voorgeschreven

medicijnen slikt tegen haar angsten en depressie. De film werd uitgebracht door Open Road Films op 8 februari 2013 en was een officiële inzending van het Internationaal filmfestival van Berlijn. En eind 2013 kwam ook het met een Oscar en Golden Globe voor beste film genomineerde *Her* uit waarin Mara het doek deelde met Joaquin Phoenix en Amy Adams. Deze door Spike Jonze geregisseerde film gaat over een man die liefde en gezelschap vindt in een computerstem van een besturingssysteem. Volgend jaar zal de actrice te zien zijn naast Ryan Gosling, Michael Fassbender en Natalie Portman in een nieuwe film van Terrence Malick. Deze speelfilm draait om twee driehoeksverhoudingen die elkaar kruisen: seksobsessie en bedrog gezet tegen de muziekscene in Austin, Texas. Daarnaast heeft Mara de hoofdrol in Stephen Daldry's film *Trash* die zich afspeelt in een favela waar zij hulpverlener is. Richard Curtis tekende voor het scenario. De film beleeft zijn première tijdens het filmfestival van Rome.

Binnenkort is Mara te bewonderen in *Pan*, geregisseerd door Joe Wright, naast Hugh Jackman en Amanda Seyfried in haar vertolking van Tiger Lily. De film is geproduceerd door Warner Bros.

Mara heeft inmiddels de opnames in Ierland afgerond van Jim Sheridan's *The Secret Scripture* waarin ook Vanessa Redgrave en Jeremy Irons spelen. Het verhaal draait om een vrouw die is opgenomen in een psychiatrisch ziekenhuis. Bovendien heeft Mara samen met Annapurna Pictures getekend voor de productie van *A House*

in the Sky, waarin ze ook de hoofdrol zal spelen. De film is gebaseerd op de bestseller van Amanda Lindhout en gaat over haar vijftien maanden durende gijzeling in Somalië.

Verder vallen nog haar rollen te noemen in de films *Tanner Hall*, geregisseerd door Francesca Gregorini en Tatiana von Furstenberg; *David Finchers The Social Network*; *Youth in Revolt* van The

Weinstein Company en *The Winning Season* tegenover Sam Rockwell.

Op televisie was Mara te zien in *ER*, *The Cleaner*, *Women's Murder Club*, en *Law & Order: SVU*.

Mara is oprichter van de non-profit organisatie Uweze die zorg en hulp biedt aan arme wezen in het Keniaanse Kibera, de grootste sloppenwijk van Afrika.

Sarah Paulson (Abby)

De met Emmy's, Golden Globe's en een SAG genomineerde actrice Sarah Paulson heeft een indrukwekkende lijst met film-, televisie- en toneelrollen.

Paulson heeft rollen vertolkt in alle seizoenen van de veelgeprezen serie *American Horror Story* van FX. Ze begon in 2011 met een paar gastoptredens, in het tweede seizoen speelde ze Lana Winters, in het derde seizoen Cordelia Foxx, in het vierde seizoen de tweeling Bette en Dot Tatler, in het vijfde seizoen Sally en ook in het volgende seizoen is ze van de partij. Voor haar rol van Lana Winters kreeg ze de Critics Choice Television Award voor beste actrice in een telefilm of miniserie en een Emmy-nominatie, die ze ook kreeg voor haar rollen van Cordelia Foxx en de tweeling. Paulson schitterde in *12 Years a Slave* van regisseur Steve McQueen die de Oscar won voor beste film. Paulson vertolkt naast Michael Fassbender, Chiwetel Ejiofor en Lupita Nyong'o de rol van Mistress Epps in de filmbewerking van Solomon Northrups autobiografische boek. Voor haar vertolking verwierf

Paulson samen met andere leden van de cast een nominatie voor een SAG Award. De film kreeg niets anders dan lovende kritieken en sleepte onder andere een Golden Globe voor beste film en de Independent Spirit Award voor beste film in de wacht. Fox Searchlight bracht de film op 18 oktober 2013 uit.

Paulson keerde terug op het toneel met *Talley's Folly*, een productie van het Roundabout Theatre Company die de Lanford Wilson's Pulitzer Prize won en geregisseerd werd door Michael Wilson. De try-outs begonnen op 8 februari 2013 en de première was op 5 maart 2013. De laatste voorstelling van deze lange Off-Broadway-productie was op 12 mei 2013.

In 2012 was Paulson te zien naast Reese Witherspoon en Matthew McConaughey in Jeff Nichols' film *Mud*, over twee jongens die een pact sluiten met een voortvluchtige gevangene om hem te helpen te ontsnappen van een eiland in de Mississippi. De film ging in première tijdens het filmfestival van Cannes en werd ook vertoond op het Sundance Film Festival in 2013.

Paulson nam in 2014 samen met de cast de Robert Altman Award en de Film Independent Spirit Award in ontvangst. In datzelfde jaar had ze ook een rol in de veelgeprezen HBO telefilm *Game Change*. De productie was geregisseerd door Jay Roach en volgt de campagne van presidentskandidaat John McCain in 2008 vanaf zijn keuze voor Sarah Palin als zijn running mate tot hun uiteindelijke nederlaag bij de verkiezingen. Paulson schittert naast Ed Harris, Julianne Moore en Woody Harrelson als Nicolle Wallace, McCains (Harris) campagne-adviseur. Voor deze rol verwierf Paulson haar eerste Emmy-nominatie voor geweldige vrouwelijke bijrol in een miniserie of tv-film en een Golden Globe-nominatie voor beste vrouwelijke bijrol in een tv-serie, miniserie of telefilm.

Paulson speelde naast Elizabeth Olsen, John Hawkes en Hugh Dancy in Fox Searchlights bejubelde film Martha Marcy May Marlene, die zijn première beleefde in 2011 tijdens het Sundance Film Festival. De film, genomineerd voor een Gotham Award voor beste cast, was geschreven en geregisseerd door Sean Durkin. Paulsons andere filmwerk omvat Lionsgate's *Christmas Day 2008* release, *The Spirit*, met tegenspelers Samuel L. Jackson, Eva Mendes en Scarlett Johansson. De bewerking van het legendarische stripverhaal *The Spirit* is een klassieke actie-avonturen roman vertelt door genrekunstenaar en bedenker van Sin City Frank Miller.

Paulson had verder filmrollen in onder andere Marry Harrons *The Notorious Bettie Page*; *Down with Love* met Renee Zellweger, Ewan McGregor en David Hyde Pierce; *What Women Want* naast Mel Gibson en Helen Hunt; *The Other Sister* geregisseerd

door Gary Marshall met in de hoofdrollen Diane Keaton en Juliette Lewis en *Diggers* met Paul Rudd en Ken Marino.

Paulson nam haar eerste Golden Globe-nominatie in ontvangst voor haar vertolking in Aaron Sorkins tv-serie *Studio 60 on the Sunset Strip*, waarin ze speelde naast Matthew Perry, Amanda Peet, Bradley Whitford en Steven Weber. Andere belangrijke tv-rollen had ze in *Leap of Faith*, *Deadwood*, *Path to War* naast Alec Baldwin en Donald Sutherland, *Jack and Jill*, *Cupid* naast Bobby Cannavale en de serie *American Gothic* met Gary Cole.

Op Broadway was Paulson naast Linda Lavin te zien in de tweeakter *Collected Stories* en daarvoor met Jessica Lange in Tennessee Williams' *The Glass Menagerie*. Ze trad ook op met Alfred Molina en Annette Bening als Varya in het alom geprezen *Kersentuin* voor het Mark Taper Forum. Verder stond ze op de planken met Scott Glenn en Amanda Plummer in Tracy Letts' off-Broadway-productie van *Killer Joe*, schitterde ze in het Signature Theatre met Horton Foote's *Talking Pictures* en speelde ze de off-Broadway-productie *The Gingerbread House* naast Bobby Cannavale.

Kyle Chandler (Harge Aird)

Zonder uitzondering heeft Kyle Chandler, die is afgestudeerd aan de University of Georgia met als hoofdvak toneel, memorabele vertolkingen gegeven en hij is dan ook een van Hollywoods meest gezochte talenten.

Kyle is het meest bekend door zijn rol als coach Eric Taylor in het door critici en toeschouwers bejubelde *Friday Night Lights* dat zijn laatste seizoen beleefde in 2011. Voor het laatste seizoen als coach werd hij beloond met de Primetime Emmy voor beste acteur in een dramaserie.

Kyle speelt momenteel in de Netflix-serie *Bloodline* die wordt geproduceerd door de makers van *Damages* Todd Kessler, Daniel Zelman en Glenn Kessler. In 2013 acteerde Kyle naast Leonardo DiCaprio, Matthew McConaughey en Jonah Hill in Martin Scorsese's *The Wolf of Wall Street*, in Allen Hughes' *Broken City* met Mark Wahlberg, Russell Crowe, en Catherine Zeta-Jones en James Ponsoldt's *The Spectacular Now*. In 2012 was Kyle te zien in het veelgeprezen *Argo*, de thriller van Ben Affleck die niet alleen werd onderscheiden met de Oscar voor beste film, de SAG Award voor beste cast, de Golden Globe en de BAFTA voor beste film, maar ook nog vele andere prijzen kreeg toegekend, en in *Zero Dark Thirty*, Kathryn Bigelows film die verhaalt over de decenniumlange jacht op Osama bin Laden die eveneens diverse nominaties voor de meest prestigieuze prijzen binnenhaalde. Verder speelde hij mee in *J.J. Abrams* en Steven Spielbergs *Super 8*, *The Day the Earth Stood Still* met Keanu Reeves

en Jennifer Connelly, de thriller *The Kingdom* met Jamie Foxx en Jennifer Garner, de kaskraker *King Kong*, *Mulholland Falls*, *Angel's Dance*, *Pure Country* en *The Color of Evening*.

Daarnaast had Chandler nog talloze rollen in diverse tv-series zoals *Grey's Anatomy* waarvoor hij een Emmy-nominatie kreeg voor beste gastoptreden in een dramaserie, *The Lyons Den*, *Homefront*, *Early Edition*, *What About Joan*, *China Beach* en de telefilm *And Starring Pancho Villa als Himself*. Op Broadway verscheen Chandler als Hal Carter in *Picnic* naast Ashley Judd.

Chandler woont in Texas met zijn vrouw en twee dochters.

Interview met Todd Haynes

Cannes: Todd Haynes Says Lesbian Breakout ‘Carol’ Is About “Love Itself as Something Criminal” (Q&A) The Hollywood Reporter

BY REBECCA FORD

The 1952 novel had to be published under a pseudonym, but with Cate Blanchett and Rooney Mara as lesbian lovers, the director’s adaptation is guaranteed visibility. Seventeen years after his first Cannes competition entry, the glamrock movie *Velvet Goldmine*, Todd Haynes is back in the Palme d’Or hunt with *Carol*, set to premiere May 17. Based on the 1952 autobiographical novel *The Price of Salt*, by crime writer Patricia Highsmith (*The Talented Mr. Ripley*), the film, to be distributed stateside by The Weinstein Co., stars Cate Blanchett and Rooney Mara as women whose mutual attraction develops into a love affair.

Haynes, 54, spoke with THR about “frock films,” why lovers are like criminals and how he found inspiration in *The Sugarland Express*. Why a film of Patricia Highsmith’s novel?

It’s the only book Patricia Highsmith, who was extremely prolific, wrote outside of the crime milieu, yet it is locked into the same singular point of view as almost all of her criminal subjects. All of her books

are inside the mind of a festering-criminal central character. In *The Price of Salt*, you are locked inside the mind of this young girl, Therese, but her only crime is that she’s falling in love and doesn’t even know she is because this kind of love has so little example in the world, and it conflicts with what she thinks about herself and her relationship with her boyfriend. It’s experienced in all these shards of discontinuity and departmentalized conflicting emotions. The mind of a lover is overactive and overheated, completely conjuring scenarios and run-ins. The almost pathological paranoia that is usually defined as criminal is, in this case, romantic — and I love that. So even before it became a story about lesbian love — which was, of course, criminal, as defined by the world at that time — it was just about love itself as something criminal.

The project had been in development for a decade before you became involved. How did that happen?

My amazing costume designer, Sandy Powell, and I were talking about the dearth of what she calls “frock films” — films about women, particularly period films that let Sandy do what she does so

well. She mentioned this one that was in the works with Cate attached to it, called *Carol*. Liz Karlsen had been developing it. I've known Liz forever — she's a dear, old friend of my producer Christine Vachon. I was like: "Wow. I want in." I read it in the middle of 2013, read the novel and I was really intrigued by its possibilities. I loved what Phyllis Nagy had done with the screenplay. And, of course, the opportunity to work with Cate and Sandy was too much to turn down.

Do you view it as a companion to *Far From Heaven*, which also explores social mores of the 1950s?

I did not, for so many reasons. One could easily say it's another '50s movie that deals with homosexuality, but the '50s in this film are utterly different from 1957, the full-on Eisenhower era that we kind

of stamp as the 1950s in our mind and codify through the films of that time, like Douglas Sirk's amazing movies — which were my main inspiration for *Far From Heaven*. This 1950s [in *Carol*] is right on the cusp of the Eisenhower era, but it really speaks to that transitional period between World War II and Eisenhower. McCarthyism was at its peak, and America was really, in a sense, in retreat from the advances of the Soviet Union and feeling particularly paranoid. There was a sort of deep freeze, and it felt really cold. In images of New York City from that time, it looks like a dirty Old World city that hasn't been cleaned up yet. When you think of the later '50s and *Far From Heaven* and Eisenhower and Sirk, you think of that Hollywood panache and gloss to American middle-class life.

So this couldn't be more different. The Sirkian thing isn't really locked inside the subjectivity of any particular character. You're kind of watching these people functioning from a neutral perspective and watching the forces of society bear down on their decisions and their choices. Carol is so distorted by point-of-view. I looked at photojournalism and art photography from this early period, a lot of which was lensed by female photographers: Ruth Orkin, Esther Bubley, Helen Levitt, Vivian Maier were all active. In our story, Therese is a photographer, not an aspiring stage designer [like in the novel]. So that felt relevant.

Did you look at period movies about homosexuality, like *The Children's Hour*?

I didn't look so much at movies about gay relationships or closeted gay characters as I looked at classic love stories. *Brief Encounter*, the David Lean-Noel Coward film, people who know that film might recognize a little structural homage to it in the way we restructured Carol. That's a film where point of view is so fundamental and primary to this brief love affair. And *A Place in the Sun* was a movie that [cinematographer] Ed Lachman and I watched for its amazing visual language, the combination of whole scenes played in static shots — almost in the dark, trusting the viewer's ability to read the silhouettes — combined with those mesmerizing, dreamy shots of Elizabeth Taylor and Montgomery Clift dancing together. I even looked at *The Sugarland Express* because they go on a road trip in that movie, and the natural light was something we wanted to bring to this film — and the sort-of '70s tendency to give

films that flirty, raw, beautiful sense of light. I wanted to see how they covered all those car scenes in *The Sugarland Express*, which I think is a beautifully shot film.

What challenges did you face in creating a period film about a period not that far removed in time, just 60 years ago, even though attitudes toward homosexuality have changed dramatically since then?

This is the story of an older woman's friendship with a younger woman that becomes romantic. There were many kinds of possible interactions between an older and a younger woman that were completely acceptable at that time — far more so than if it was a man and a woman who weren't married or weren't engaged. And so these two women could live together, and it would be far less suspicious than if a man and a woman lived together. That would have been scandalous. So without having to give an instructional feeling, educating a contemporary audience to those contradictions, we had to assume people would understand some of the freedom these women would have in spending time together. It was not nearly as suspicious as it might look to audiences today. That was almost a reversal of what you might expect. Similarly, I found that in *Far from Heaven*, the husband, who was the closeted gay guy, could actually maneuver and get closer to satisfying his desires under cover than either the African-American character or the woman. He had a more freedom of movement as a white man in hiding than either of the other two characters. There were interesting ways that queerness could hide out and get played-out pre-

Stonewall. It is part of a vast history that is getting forgotten quickly as we trumpet forward into gay marriage and gays in the military and a much different cultural attitude toward gay lives.

What was it like to reteam with Cate Blanchett, whom you directed in 2007's *I'm Not There*?

She's continually astounding to me — starting as a person, as a really fine human being, a really caring, considerate soul, somebody who [shows] such considerable kindness to the crew and her fellow actors. Cate and I would talk about ways of clarifying this conflict that ensues around the custody issues with her kid in the story. You have to help a modern audience understand the unbelievable constraints a mother at this particular time would be facing and balancing against her own needs as a woman. We went through some revisions that happened only as a result of her really close attention to how the story unfolds.

How did you come to cast Rooney Mara?

When I came into the project, that role still had to be cast. I've just been so impressed with Rooney in everything I've seen her do. I spoke with some directors who have worked with her, and they were bowled over by her abilities, her instincts, her intelligence. And I had that exact experience with her. Carol is not like anything you've seen her in before, and I really love that about her. I think she's a really transformative actor.

What do you recall of bringing *Velvet Goldmine* to Cannes?

I had been to Cannes with my film *Safe* in Directors' Fortnight. Cannes is a lot of work, since it's a market festival and a

serious festival, and they really work you, understandably. *Velvet Goldmine* had been a tough shoot, but it was a celebratory film and I wanted everybody who worked on it to have a good time at Cannes — and we did. We had a celebrated party that people still talk about. My mom and dad were there. At the black-tie premiere, Michael Stipe [one of the film's executive producers] met Thomas [Dozol], who was then a boy, whom he's been with ever since. It was just a really fantastic good time, and then we won a little special prize. It was all fantastic. I've always wanted to go back to Cannes. I've just never had a film that was ready in time in the season for Cannes consideration.

CAROL

VANAF 17 DECEMBER
IN DE BIOSCOOP